

morum dissimilitudinem a gnomiorum veterum vel nostratium quoque praeceptis toto coelo distant. Praeterea Jonesius, nondum positus litterarum Sanscritarum rudimentis, exercitationis modo gratia librum in sermonem patrium vertisse videtur, neutiquam eo consilio, ut stili properantis tentamina publici iuris faceret. Istud unice spectavimus, quamnam lectionem in singulis locis ante oculos habuerint interpretes Angli, quod fere haud difficile erat ad divinandum, etiamsi sententiam aut non satis perspexissent, aut minus accurate expressissent.

His igitur universis, videlicet prioribus editionibus, duplici interpretatione, et binis codicibus, altero Regio Parisiensi, altero Petropolitano, in unum collatis, lectionum tum proprias virtutes, tum auctoritatem aliunde accedentem diligenter, ne dicam anxie, pensitavimus. Discrepantiam quidem aliquanto minorem offendimus ea, quam inventum iri opinati fueramus. Etenim libros sanctitate quadam et antiquae memoriae maiestate venerabiles immunes ab adulteratione servavit Brachmanorum veluti publica cura; alios qui de disciplinis absconditis tractant, aut carmina etiam obscuriora, commentarii perpetui tuentur; in scriptis vero levioris argumenti et delectationis gratia compositis latius evagata est librariorum licentia, et impune id facere potuit. Quod cecidisse scimus in narratiuncularum complexus, qui inscripti sunt: *Psittaci septuagenarius; Lemuris, cadaver hominis patibulo affixi insidentis, quinus*